

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.748 van 27 november 2003
in de zaak A. 95.878/X-9779.**

In zake : de n.v. A.D.S.,
die woonplaats kiest bij
Advocaten X. D'HULST en D. VAN de SIJPE,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Doorniksewijk 66

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. CLAES,
kantoor houdende te 2550 KONTICH,
Mechelsesteenweg 160.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. A.D.S. op 22 september 2000 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 19 juli 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van haar beroep ingesteld tegen de beslissing van 25 juni 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij haar de regularisatievergunning wordt geweigerd voor de verbouwing van een woning op een perceel, gelegen te Herentals, Lange Eerselsstraat 101, kadastraal bekend Sectie D, nrs. 199/d, 199/e;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur A. VAN MINGEROET;

Gelet op de beschikking van 17 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 8 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VAN de SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat J. CLAES, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij op 19 juni 1997 aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals de vergunning vraagt voor het regulariseren van een verbouwing van een bestaande woning; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals deze vergunning op 10 november 1997 weigert; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen op 25 juni 1998 het beroep van verzoeker tegen voornoemde weigeringsbeslissing verwerpt en de regularisatievergunning weigert; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 19 juli 2000 het beroep van verzoeker tegen de beslissing van 25 juni 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen, verwerpt; dat dit de bestreden beslissing is;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie uiteenzet hetgeen volgt:

"2. Vooreerst dient opgemerkt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze dit ontbreken van een certificaat als motief voor de weigering van de regularisatievergunning heeft aangegeven.

Voor verzoekster kan het als een verworven recht beschouwd worden dat de overheid die geen beroep (...) doet op het niet-voorliggen van een certificaat om de vergunning af te wijzen, de aanvraag los hiervan en dus inhoudelijk zou beoordelen.

Verzoekster had ongetwijfeld een geldige vergunning gekregen, mocht de overheid op inhoudelijke gronden hebben geoordeeld dat de werken voor regularisatie in aanmerking kwamen. Terwijl verzoekster oordeelt dat de inhoudelijke beoordeling van de overheid onjuist was.

Verzoekster had en heeft alleen reeds om die reden wel een belang bij het instellen van de annulatievordering;

3. Hoe het ook weze, verzoekster kon op het moment van het indienen van de annulatieprocedure, en ook voordien zelfs, op het moment van het indienen van het administratief hoger beroep bij Bestendige Deputatie en het navolgend beroep bij de Minister ONMOGELIJK aan de nu opgeworpen voorwaarde voldaan hebben. Het was niet meer mogelijk de oorspronkelijke regularisatie-aanvraag op dit punt te 'regulariseren' vermits zowel de aanvraag als het hoger beroep bij de minister definitief - en trouwens rechtsgeldig - ingediend was vóór de decreetswijziging zoals ingegaan op 1 mei 2000.

De redenering van het auditoraat over de onmiddellijke toepassing van de artt. 158-159 van het Decreet van 18.5.1999 komt er eigenlijk op neer dat - voor het overige vormelijk geldige - regularisatie-aanvragen en beroepen, retroactief als ongeldig, onontvankelijk of ongegrond worden beschouwd.

De N.V. A.D.S. kon evident op het moment van de instelling van de regularisatie-aanvraag, of van het beroep niet voldoen aan een wetsbepaling die dan nog niet van toepassing was.

De procedure en de eraan verbonden ontvankelijkheidsvoorwaarden moet daarentegen afgehandeld worden volgens de voorwaarden van toepassing op het moment van de aanvraag.

Aangenomen dient dus dat de vereisten gesteld in de artikelen 158 en 159 van het decreet van 18 mei 1999 slechts van toepassing kunnen zijn op aanvragen die vanaf het ogenblik van inwerkingtreding worden ingediend en niet van rechtswege van toepassing werden op aanvragen of hogere beroepen die op het moment van het in werking treden van het decreet van 18 mei 1999 nog aanhangig waren.

Aangenomen dient derhalve te worden dat de artikelen 158 en 159 van het decreet van 18 mei 1999 op verzoeksters aanvraag en navolgende beroepen niet van toepassing zijn.

Opdat een voorwaarde kan worden toegepast, moet ze inderdaad ook daadwerkelijk realiseerbaar zijn.

Dit was niet het geval gezien de certificaatsvoorwaarde een voorwaarde is die noodzakelijk moet bestaan hebben voorafgaand aan de regularisatie-aanvraag, terwijl de aanvraag in 1997 ingediend was en toen was van dergelijke voorwaarde in de wetgeving geen sprake.

De aanvraag was dus perfect geldig en dit kan retroactief niet meer in vraag worden gesteld door voor te houden dat de aanvraag naderhand 'caduc' (lees : onontvankelijk) wordt en daaraan gekoppeld de aanvrager op zeker moment zijn belang zou verliezen in de navolgende administratiefrechtelijke procedure.

Het feit dat de latere wet nadien een bijkomende voorwaarde oplegt, kan dus niet betekenen dat de vroegere aanvragen en beroepen hiertegen van rechtswege onontvankelijk zouden worden lopende het beroep omdat intussen een nieuwe voorwaarde, nota bene omschreven als een aan de vergunningsaanvraag 'voorafgaande' voorwaarde, in de wet wordt ingeschreven.

Op aanvragen en hogere beroepen nog verricht onder de oude wetgeving kunnen de artikelen 158 en 159 van het decreet van 18.5.1999 niet van toepassing zijn. Dit zou trouwens een door de decreetgever ongewilde retroactiviteit inhouden.

4. Verzoekster had en heeft dus wel degelijk een belang bij het instellen en benaarstigen van de vordering.";

Overwegende dat de bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid,

D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de argumentatie van de verzoekende partij in haar laatste memorie, niets afdoet aan de vaststelling dat de verzoekende partij op het ogenblik van het instellen van de vordering tot nietigverklaring niet over het vereiste certificaat beschikte; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig november 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.